

RACHEL WELLS

ALFIE

Samettitassuinen ystävä

Suomentanut Elina Lustig

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ensimmäisen kerran julkaistu englanniksi HarperCollins *Publishers* Ltd:n kustantamana
Englanninkielinen alkuteos *A Cat Called Alfie*

Copyright © Rachel Wells 2015

Rachel Wells asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Suomenkielinen laitos Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-40483-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

ESIPUHE

Tunnen olevani hyvin etuoikeutettu, kun saan kirjoittaa Alfiesta toisen kerran. Olen siitä kiitoksen velkaa monille ihmisille.

Kiitos kustannustoimittajalleni Helen Huthwaitelle, kun jatkoit tätä matkaa kanssani. On ollut ilo tehdä taas töitä kanssasi, samoin koko Avonin tiimin kanssa. Olen aivan hämmennyt nähdessäni, kuinka kiintyneitä olette Alfieen.

En olisi pystynyt tähän ilman mahtavia agenttejani Katea ja Diane ja Diane Banks Associatesin tiimiä. Osasitte aina antaa loistavia neuvoja, joten piditte minut järjissäni, mikä ei ole mikään helppo tai kadehdittava tehtävä.

Aplodit perheelleni siitä hyvästä, että olette sietäneet minua ja auttaneet aina, kun olen apua tarvinnut. Thom, tiedät hämmästyttävän paljon kissoista. Äiti, kiitos kun autoit Xavierin kanssa. Xavier, kiitos, että äiti sai kirjoittaa aina siihen tarvetta tuntiessaan. Kiitos myös sinulle, Jo, kaikesta tuestasi. Rakastan teitä kaikkia paljon. Kiitos Helenille, Beckylle, Martinille,

Jackille ja perheelle, kun piditte niin hyvää huolta Xavierista minun tehdessäni töitä. Tuntuu uskomattoman hyvältä tietää, että hänellä on niin rakastava kakkosperhe ympärillään.

Erytysrakkaudentunnustus niille ihanille naisille, joita kutsun ystävikseni. Ennen kaikkea teille, Jo, Jas, Tam, Tammy, Tyne, Jessica, Sally ja Tina. Palvon teitä kaikkia ja olen kiitollinen saatuani teidät elämäni. Kierros Prosecco kaikille!

Kumarran syvään myös Frankielle ja tiimille Moransin majatalossa Westward Ho!:n kylässä. Se tarjosi minulle täydellisen kirjoitusympäristön, kipeästi kaipaamaani kahvia, herkullista ruokaa ja vielä innoitusta – kiitos sinulle, Tomasz!

Alfie on yhdistelmä kaikista niistä kissoista, joita minulla on ollut onni tuntea ja rakastaa koko elämäni, ja siksi Alfie on minulle totta. En voi kiittää riittävästi teitä kaikkia tästä poikkeuksellisesta kissasta lukeneita ja häneen mieltyneitä. Kiitos, kun olette ottaneet hänet niin hyvin vastaan.

Xavierille – olet päivieni valo.

LUKU
YKSI

Haukottelin ja venyttelin, sitten aivan hätkähdin huomattessani, kuinka pimeäksi ilta oli jo ehtinyt. Taivas oli selkeä. Siellä täällä yllämme tuikki tähtiä, ja kuu loi meihin kohdevaloan.

”Minun on parasta lähteä kotiin, Tiikeri”, sanoin innottomasti. ”He saattavat jo ihmetellä, missä olen.” Minulla ei ollut kovinkaan usein tapana viipyä näin myöhään ulkona, mutta Tiikerillä ja minulla oli ollut niin hauskaa muutaman lähisedun kissan kanssa, että olin menettänyt ajantajun.

”Okei, Alfie, saatan sinut kotiin.” Vaikka Tiikeri, paras ystäväni, oli tyttökissa, hän oli aika raju tapaus ja taatusti pelottavampi kissa kuin minä. Kaiken kokemani jälkeen pidin häntä mielelläni henkivartijanani. Jopa kotikadulla Edgar Roadilla säntäsin tämän tästä pakoon omaa varjoani sivuuttaessamme pimeitä taloja ja katulamppuja ja pysäköityjä autoja. Vähän pelkäsin pimeää, sillä mieleen nousi muistoja: tapahtumia, jotka mieluiten olisin unohtanut. Mutta Tiikeri kulki suojelevana vierelläni, joten yritin muistaa, että nyt olin turvassa.

”Tiikeri, katso”, huudahdin pelkoni jo unohtaen. Olimme saapuneet oman taloni naapurin, Edgar Road 48:n, kohdalle ja pysähdyimme niille sijoillemme.

”Hyvänen aika, ihan kuin joku olisi muuttamassa taloon”, Tiikeri totesi.

”Tähän aikaan!” puuskahdin. Tämä oli hyvin outoa. Ensiksikin tiesin ihmisten normaalisti nukkuvan öisin, mutta sen lisäksi tiesin, että muuttonsa he yleensä hoitivat päiväsaikaan.

Pujahdimme etupihalle ja piilouduimme pensaas taakse. Se oli meille tuttu paikka, ja sieltä seurasimme jännittyneinä tapahtumien kehitystä.

Tiikeri ja minä olimme tarkkailleet tätä taloa monet kerat. Itse asiassa tunsimme sen melkein yhtä hyvin kuin omat talomme.

Muutama kuukausi sitten sen nykyiset omistajat olivat muuttaneet pois ja talon eteen oli pystytetty ”Vuokratavana”-kyltti. Olin taivutellut Tiikerin useasti mukaani tarkistamaan, mihin suuntaan talon tilanne kehkeytyi. Olin näihin päiviin asti tuntenut ylipääsemätöntä vetoa tyhjiin taloihin. En kyennyt vastustamaan niitä. Muutama vuosi sitten eräs viisas kissa opetti minulle, että tyhjät talot enteivät uusien ihmisten saapumista ja siten uusia perheitä niitä tarvitseville kissoille. Ja sellaiset talot houkuttelivat minua kuin lamppu yöperhosia. Vaikka minulla oli nyt rakastavat perheet enkä todellakaan ollut uutta kotia kaipeava kissa, huomasin tyhjien talojen edelleen vetävän minua puoleensa.

Talon eteen oli pysäköity suuri valkoinen pakettiauto, ja kaksi miestä purki sen kuormaa. Molemmilla miehillä oli farkut ja villapaidat, toisella villapipo ja toisella hyvin vähän

tukkaa. He olivat kumpikin pitkiä, toinen hoikka, toinen vähän pyöreämpi. He eivät juurikaan puhelleet kantaessaan suuria laatikoita autosta taloon.

Kehräsin innostuksesta.

”Uusia omistajia! En malta odottaa heidän tapaamistaan”, sanoin Tiikerille.

”Voi Alfie, olet sellainen kyläluuta. Et kerta kaikkiaan osaa pysytellä erossa uusista perheistä, vai mitä?” Tiikeri kysyi. Pudistin päätäni. ”Eikö tämä ole sinusta vähän outoa?” hän lisäsi.

”No kyllä vähän”, myönsin.

”Kuka muuttaa taloon keskellä yötä?”

Hän oli oikeassa, ajattelin, ja pohdin mielessäni, miksi ihmeessä he olivat päättäneet kantaa tavaransa taloon keskiyöllä.

Kun runsaat kolme vuotta sitten olin saapunut Edgar Roadille, olin oppinut, että talojen eteen pystytetyt kyltit merkitsivät, että kyseisiin asuntoihin oli muuttamassa uusia ihmisiä. Olin saapunut kadulle kodittomana ja hylättynä edellisen omistajani kuoltua. Olin ollut peloissani ja yksinäinen, eikä minulla ollut paikkaa, mihin mennä. Niinpä olin käyttänyt noita kylttejä hyväkseni etsiessäni itselleni neljä taloa, joista tuli pian uudet kotini.

Ennen kuin tajusinkaan, minusta oli tullut kynnykseltä toiselle kiertävä kissa: kissa, joka käy tai asuu useammassa talossa. Kun minulla oli niin monta kotia, pystyin aina varmistamaan itselleni ruoan ja rakkautta. Omistajani kuoltua olin tuntenut jääväni täysin yksin tähän maailmaan ja

olin ollut aivan murtunut. Tiesin, että en enää ikinä selviäisi samanlaisesta kokemuksesta.

Alussa minulla oli ollut Edgar Roadilla neljä kotia, mutta ne olivat kutistuneet kahdeksi muuttojen vuoksi. Joten vaikka elin melko turvattua elämää, vanhat tavat tahtoivat väkisin nousta pintaan enkä pystynyt vastustamaan tyhjien talojen tutkimisen houkutusta. Eihän sitä nimittäin koskaan tiedä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

”Tuo talo on melko iso”, Tiikeri huomautti. ”Todennäköisesti siihen siis muuttaa kokonainen perhe.” Tiikeri asui vain muutaman oven päässä minusta, mutta hänen talonsa oli pienempi. Minun tärkein perheeni muodostui Jonathanista ja Clairesta, jotka olivat nyt naimisissa. Minä olin saattanut heidät yhteen. Asuimme Jonathanin isossa talossa, joka suorastaan huusi perhettä. Se oli aivan liian iso vain kahdelle ihmiselle ja yhdelle kissalle ja kaipasi ehdottomasti lapsia juoksentelemaan ympäriinsä. Jonathan ja Claire toivoivatkin lasta, ehkä useampaakin, mutta tällä hetkellä heidän hemmoiteltu pienokaisensa olin minä. No, mitäpä sitä valittamaan.

”Toivon, että siihen muuttaa kiva iso lapsiperhe. Mutta toivottavasti heillä ole kissaa.”

”Miksi?”

”No, vähän tässä elättelen toiveita, että tämä uusi perhe tarvitsisi kynnykseltä toiselle kiertävän kissan.”

Tiikeri asettui makaamaan pensaaseen ja näytti mietteliäältä.

”Onhan sinulla Jonathan ja Claire ja Polly ja Matt. Eikö olisi jo aika hyväksyä, että sinulla on rakastavia perheitä eikä enää

syytä etsiä enempää koteja?” Tiikeri haukotteli pitkään ja har-
taasti. Minun läksyttämiseni tuntui vievän häneltä aina voimat.

Tiesin pienessä sydämessäni, että hän puhui totta, mutta
on aivan eri asia tietää jotain kuin tuntea jotain.

Katsoimme, kun miehet nostivat pakettiautosta viimeiset
laatikot ja sulkivat sitten auton oven. He veivät laatikot taloon
ja ilmestyivät muutaman minuutin päästä takaisin.

”En todellakaan tiedä, miten voisin kiittää sinua”, hoikka
mies sanoi. Hän näytti surulliselta. Olin hiipinyt lähemmäksi
kuullakseni paremmin heidän puheensa.

”Hei, älä siitä huolehdi. Sitähän varten sukulaiset ovat”,
toinen vastasi ja taputti miestä selkään.

”Tiedän, mutta tämä meidän tilanteemme tai siis se, mitä
tapahtui, en vain kerta kaikkiaan tiedä, miten –”. Hänen
äänensä sortui. Silmäni laajenivat hämmästyksestä.

”Valmista tuli vai mitä?” vaihtoi toinen mies puheenai-
hetta.

”Niin. Siinä oli suurin piirtein koko omaisuutemme.
Kaikki on nyt viety.” Mies nauroi katkerasti.

”Älä nyt, veliseni, kaikki järjestyy”, ensiksi puhunut mies
sanoi.

”Kunpa voisin uskoa sinua”, toinen vastasi, kun he nousi-
vat autoon ja ajoivat pois.

”Vau, nyt kyllä mielenkiinto heräsi”, mietiskelin, kun kat-
soimme heidän peräänsä.

”Alfie, minun mielestäni sinun olisi oikeasti jo aika lakata
etsimästä uusia koteja”, Tiikeri totesi haukotellen taas. Kat-
soin häntä ja tajusin, että oli todellakin aika mennä nukku-

maan. Tiikeri oli toki nuori kissa niin kuin minäkin, mutta voi veljet miten paljon unta hän tarvitsikaan.

”Olet varmasti oikeassa”, myönsin, ”mutta mihin kynnykseltä toiselle kiertävä kissa nyt raidoistaan pääsisi.”

LUKU
KAKSI

Talossani oli pimeää, kun loikkasin sisään kissanluukusta. Se ei yllättänyt minua, tulinhan niin myöhään. Latkin hieman vettä ennen kuin siirryin kissansänkyyni yläkerran porrastasanteelle.

Ensi alkuun Clairen ja Jonathanin alettua seurustella sukuloisin edelleen heidän kummankin kotinsa ja kahden muun perheeni välillä. Otin kunnian siitä, että Clairen ja Jonathanin välille syntyi suhde, koska minä heidät esittelin toisilleen. Se oli hassua, sillä olin kyllä suunnitellut tekeväni sen, mutta itse asiassa se kävi sattumalta. Kun olin saanut vammoja ja toivuin eläinlääkäriasemalla, Jonathan oli ryhtynyt etsimään minua ja Claire tajusi, että olin Jonathaninkin kissa. He rakastuivat, koska kerta kaikkiaan sopivat niin hyvin toisilleen. Kun he olivat seurustelleet puoli vuotta, Claire ja minä muutimme Jonathanin taloon. Vuotta myöhemmin he menivät naimisiin. Olin ensimmäistä kertaa ihmisten häissä. Olin jopa osa koko seremoniaa, kun heidät vihittiin pienessä kirkossa ei kovinkaan kaukana Edgar Roadilta. Olin hyvin innoissani, kunnes he kytkivät minut taluttimeen – se ei yhtään sopinut arvolleni! Mutta annoin heille anteeksi, koska he ottivat minutkin mukaansa tärkeään päiväänsä ja antoivat minulle vieläpä sardiineja syötäväksi. Nam. Olin toisessa per-

heessäni Pollyn, Mattin, Henryn ja heidän uuden vauvansa Marthan luona sen ajan, kun Jonathan ja Claire olivat viettä-mässä jotain, mitä he kutsuivat ”kuherruskuukaudeksi”. Nyt kuitenkin asuin Jonathanin ja Clairen luona lähes koko ajan.

Makasin sängyssäni ja ajattelin uutta perhettä. Pohdin hartaasti, miksi ihmeessä kukaan muuttaisi tavaroitaan keskellä yötä. En löytänyt vastausta. En myöskään voinut olla ajattelematta, kuinka pahasti poissa tolaltaan toinen miehistä vaikutti olevan. Oman kokemukseni perusteella sanoisin, että hän kuulosti hätää kärsivältä. Ihmiseltä, jota minun pitäisi selvästikin auttaa. Murehdin häntä vielä nukahtaessanikin.

Heräsin seuraavana aamuna tavallista myöhemmin. Venyt-telin perusteellisesti ja pitkään ja lähdin sitten Clairen ja Jonathanin huoneeseen. He olivat yhä unessa, koska oli vii-
konloppu eikä heidän tarvinnut nousta aikaisin. Olin kuiten-
kin nälkäinen, ja normaali aamiaisaikani oli jo reilusti men-
nyt. Onneksi he eivät olleet sulkeneet makuuhuoneen ovea
kunnolla, joten pystyin työntämään sen auki.

Hyppäsin sängylle, kapusin Clairen rinnan päälle ja mau’uin kovalla äänellä.

”Auts! Alfie!” Claire hätkähti istumaan ja näki minut istumassa päällään. ”Miksi tulet aina minun päälleni etkä hänen?” Claire kysyi ja osoitti Jonathania, joka selvästi tees-
kenteli nukkuvaa.

Naukaisin sanoakseni, että istuin Clairen päällä, koska Jonathan saattoi olla aamuisin todella kätttyinen ja Claire oli näin ollen parempi vaihtoehto.

”Okei, ymmärrän”, Claire jatkoi. ”Aamupala-aika.” Hän nousi ylös, tarttui sängyn vieressä tuolilla lojuvaan aamutakkiinsa ja puki sen päälleen.

”Ja kun nyt satut olemaan ylhäällä, kuppi kahvia voisi olla huippujuttu”, Jonathan sanoi eikä vieläkään suostunut avaamaan silmiään. Seisoin hänen päällään ja kutitin hänen poskeaan hännälläni, kunnes hänen oli pakko avata silmänsä ja nousta istumaan. ”Voitko poistua, Alfie, tuo on ärsyttävää”, hän sanoi ja taputteli minut lempeästi syrjään.

”Oikein toimittu, Alfie”, Claire kikatti. Sitten hän kaappasi minut kainaloonsa ja lähti kanssani alakertaan.

”Claire, Claire!” kohta Jonathan ilmestyi hengästyneenä alakertaan. ”Oletko nähnyt salikenkiäni?” hän kysyi ja kumartui silittämään minua. Olin juuri lopetellut aamiaiseni ja nuolin itseäni puhtaaksi.

”Porrasaluskaapissa, siellähän me aina säilytämme kenkiä”, Claire vastasi vähän närkästyen. Claire oli tavattoman siisti ihminen. Talo oli aina moitteettomassa kunnossa, mutta Jonathan ei silti tuntunut löytävän mitään. Claire sanoi, että se oli ”jokin miesten juttu”, mutta minuun sellainen ei todellakaan pätenyt. Olin onnekseni hyvin huolellinen ja siisti kissa ja arvostin minäkin hyvää järjestystä, joten minun ja Clairen yhteiselämä oli sopuisaa.

”Katson vielä kerran. Kyllähän sinä tiedät, miten toivoton tapaus olen.” Jonathan suuteli Clairea. Se oli niitä pitkiä suudelmia, joita näkee elokuvissa, ja minusta tuntui kuin olisin siinä tilanteessa liikaa, joten työnsin pääni tassujen alle. Kun

taas nostin katseeni, näin hänen nipistävän Clairea takamuksesta ja häipyvän etsimään piilottelevia tossujaan. Clairen kasvot punehtuivat onnesta, ja muistin jälleen, miksi alun perin olin halunnut saada nämä kaksi yhteen. Ei se täydellistä ollut – olin oppinut, ettei täydellisiä suhteita ollut usein ihmisten kään elämässä, jos ei meidän kissojenkaan. Jonathan ja Claire tuntuivat kuitenkin iloitsevan toisistaan melkein koko ajan. Meillä kotona vallitsi valoisa ja rakastava ilmapiiri. Tiikeri oli oikeassa: olin onnekas, kun sain elää näin, ja välillä oli hyvä palauttaa se mieleensä.

”Ne löytyivät!” Jonathan tuli takaisin keittiöön voitonriemuisena tossujaan heilutellen. ”Okei, kulta, lähdén salille ja voidaan mennä sitten lounaalle, kun palaan.”

”Kivaa. Nostan jalat ylös siksi aikaa”, hän sanoi ja halasi Jonathania. ”Muuten, kai tiedät, mikä päivä tänään on, eikö niin?”

”Öh, lauantai?” Jonathan vastasi.

”Tiedät mitä tarkoitan”, Claire sanoi hyvin hiljaisella äänellä. Ei hänen olisi tarvinnut kuiskata, koska en yhtään tajunnut, mitä hän ajoi takaa.

”En ollut unohtanut, rakas.” Jonathan hymyili ja antoi Clairelle suukon poskelle. ”Nähdään myöhemmin.” Huomasin hänen iskevän silmää lähtiessään.

Sanon usein, että ihmiset ovat kummallisia olentoja. Rakastan heitä todella paljon, ja he pitävät minusta hyvää huolta, mutta en varmaankaan koskaan ota heistä kunnolla selvää. Ote-taanpa esimerkiksi tämä Jonathan näiden tossujensa kanssa.

Hän tietää, missä niitä pidetään, mutta avaa sitten komeron, ei näe niitä, kysyy Clairelta ja sitten löytää ne sieltä, minne katsoi alun alkaenkin. Jonathan tekee niin joka asiassa, ja jos-tain syystä se on Clairen mielestä hassua ja hellyttävää, kun minusta se taas on ärsyttävää. Ei Jonathan typerä ole, mutta todellakin käyttäytyy välillä kuin olisi.

Claire taas kuiskii paljon minun kuulteni, vaikka ei tiedä tarkalleen, paljonko ymmärrän. Ja minähän ymmärrän varsin paljon. Olen jokseenkin varma, että kun hän puhuu tuolla tavalla hiljaa, se johtuu siitä, että he yrittävät saada vauvan. Tiedän, mikä vauva on. Minulla on kokemusta tällä samalla kadulla asuvista Henrystä ja Marthasta. Ja tietenkin me kissat pidämme lapsista aika paljonkin, he kun ovat niin pieniä ja lämpimiä ja joiltakin osin vähän samanlaisia kuin me.

Mutta raskaus ei ole vielä Jonathanilta ja Clairelta onnistunut. Tiedän, että se hermostuttaa Clairea joskus, ja se taas saa minut hermostumaan. Hän oli nimittäin usein surullinen silloin, kun opin hänet tuntemaan, ja vaikka hän nyt vaikuttaa-kin onnelliselta, elämä voi olla arvaamaton ja tilanne muuttua käden käänteessä.

Pian Jonathanin lähdettyä ovikello soi. Ryntäsin etuovelle Clairen kanssa. Claire avasi oven, ja sen takana oli toisen kotini Polly. Hän seisoj kynnyksellä kaunis hymy huulillaan. Claire ja Polly olivat nyt hyviä ystäviä, ja minä olin tutustut-tanut myös heidät.

”Hei”, Claire säteili Pollylle hänkin. Minä kehräsin ja menin tervehtimään Pollyä. Kun tutustuin Pollyyn, tämä ei koskaan hymyillyt, mutta nykyään hän hymyili aina. Hän oli

niin kaunis, että sai hymyllään kaikki iloiseksi, minutkin. Kaikki ihmiseni olivat viehättäviä omalla tavallaan, mutta Polly oli häikäisevä. Kaikki olivat samaa mieltä, mutta Polly vain nauroi niille puheille. Luultavasti hän olikin kaikista tuntemistani ihmisistä vähiten turhamainen. Ainakaan hän ei ollut yhtä kiinnostunut ulkonäöstään kuin minä omastani.

”Toivottavasti en tullut huonoon aikaan, mutta taisit sanoa, että Jon oli menossa näihin aikoihin salille. Matt lähti juuri viemään lapsia puistoon, joten onnistuin livahtamaan.”

”Tietenkin voit tulla, älä nyt hulluja puhele. Tule vain sisään.” Claire väisti sivuun.

”Hei, Alfie.” Polly kumartui taputtelemaan minua. Olimme nykyään hyviä ystäviä, ja siinä olimme totisesti tulleet pitkän matkan: toista oli, kun tutustuimme.

Claire keitti pannullisen kahvia, ja naiset istahtivat keittiönpöydän ääreen. Asetuin Pollyyn jalkoihin, ja sipaisin niitä silloin tällöin hännälläni.

”En ole varma, pitäisikö minun juoda kahvia”, Claire sanoi ja otti kulauksen.

”Oletko siis-?”

”En. Ei, en ole raskaana, mutta ovulaatio minulla on.”

”Annanpa sinulle neuvon, kultaseni. Yritä ottaa rennosti, siinä kaikki. Join enemmänkin kuin vain kahvia kummallakin kerralla tullessani raskaaksi. Älä stressaa sitä niin paljon, älä tee siitä niin suurta numeroa.” Polly vaikutti huolestuneelta, ja minä hieroin itseäni hänen jalkojaan vasten.

”Yritän toivottaakin tuota itselleni. Mutta tiedäthän, millainen olen. Jännitän kaikkea niin helposti, huolehdin mel-

kein kaikista asioista. Pelkään, että koska olemme päättäneet yrittää lasta, en muuta osaa ajatellakaan, ennen kuin se toteutuu.” Claire näytti mietteliäältä. Minäkin huomasin huolehtivani siitä. Hän oli ahdistuvaa tyyppiä, ja siksi se, että järjestin hänet ja Jonathanin yhteen, oli ollut minulta neronleimaus. Jonathan oli monimutkainen mies, paljolti minun kaltaiseni, mutta hän kohteli Clairea hyvin. Hän oli jossain mielessä vanhanaikainen, piti huolta Clairesta ja antoi samalla tämän pitää huolta heidän kodistaan, ja siitä Claire tuntui nauttivan. En täysin ymmärtänyt sitä, kissa kun olen, mutta olin hyvää vauhtia oppimassa. Jonathan oli kuin vahva mies, joka esti Clairea hermostumasta ja masentumasta liikaa, ja Claire tunsi olonsa turvalliseksi hänen kanssaan. Jonathan osasi olla äreä, mutta sydän hänellä oli puhdasta kultaa ja hän oli uskollinen Clairelle. Uskollisuus oli tärkeää, sen olin huomannut.

”Tuo on aivan normaalia, vaikka minusta sinun ei kannataisi antaa vauvaprojektin aivan niellä itseäsi. Ajattelepa nyt vaikka kaikkia maailman epätoivottuja raskauksia. Olen varma, että ne johtuvat siitä, etteivät vauvat käy työillä mielessäkään, kun heidät saatetaan raskaaksi”, Polly nauroi.

”Taidan olla projektissa jo liian syvällä”, Claire hymyili. ”Vaikka olethan sinä oikeassa, minun täytyy oikeasti rentoutua.” Claire haki kaapista keksipurkin ja nosti sen pöytään.

”No mitä Jonathan tästä jutusta ajattelee?” Polly kysyi keksiä mutustaessaan.

”Hänen mielestään meidän pitäisi vain nauttia siitä, että yritämme, ja ottaa siitä kaikki ilo irti. Tyypillinen mies.” Claire hymyili.

”No niin, yritä sitten tehdä niin. Hän on oikeassa.”

”Tiedän, mutta päinvastoin kuin minä, Jon on ihan tulta ja tappuraa ja pinna palaa helposti, mutta toisaalta hän pysyy päästämään asioista helposti irti. Hän ei onneksi jää hautomaan juttuja. Luulen, että hänestä tulee hyvä isä.”

Polly kurottautui pöydän yli puristamaan Clairen kättä.

”Teistä molemmista tulee hyviä vanhempia, parempia ainakin kuin minä”, hän sanoi vähän surullisesti hymyillen.

”Älä nyt, Pol. Milloin aiot antaa itsellesi anteeksi?” Claire kysyi.

Siinä vaiheessa, kun tutustuin Pollyyn, hän oli huonoissa kantimissa. Kävi ilmi, että hän kärsi synnytyksen jälkeisestä masennuksesta, mikä tarkoittaa, että naisella on mieli maassa vauvan saamisen jälkeen. Tavallaan autoin häntä saamaan apua. Henry oli iloinen, terve vauva ja nyt hyvin tyytyväinen pieni poika, mutta kesti aikansa, ennen kuin Polly parani. Kun hän sai Martha-vauvan vähän yli vuosi sitten, hän oli pelännyt samojen tunteiden uusiutuvan, mutta onneksi ei käynyt niin. He ovat nyt onnellinen perhe, ja olen saanut Henrystä ja Marthasta kivoja leikkikavereita.

”Ehkä en koskaan. Jossain mieleni perukoilla tiedän, ettei se ollut minun syytäni, mutta koska kaikki meni niin hyvin Marthan kanssa, tulen varmaan aina tuntemaan syyllisyyttä Henrystä. Se minun täytyy kuitenkin vain hyväksyä, mutta älä sinä nyt murehdi sitä asiaa.” Polly vaikutti mietteliäältä.

”No en. Minulla on ihan tarpeeksi huolehtimista siinä, että tulisin raskaaksi.” Claire piti tauon. ”Ystäväni Tasha kokeilee akupunktiota.”

”Auts.”

”No hän vannoo, ettei se satu. Hän ja hänen poikaystävänsä ovat yrittäneet lasta jo jonkin aikaa, ja joskus minäkin leikittelen sillä ajatuksella, että antaisin akupunktiolle mahdollisuuden. Mutta Jon pelkää, että mitä enemmän teen tulkakseni raskaaksi, sitä hysteerisemmäksi tulen. Että se on kuin noidankehä.”

”Olen samaa mieltä, ja itse en pystyisi ikinä kokeilemaan akupunktiota. Inhoan piikkejä.” Polly puistatti.

Claire kaatoi lisää kahvia, ja minä vaivuin puoliuneen heidän siirtyessään juttelemaan töistä ja sisustuksesta. Vauvaihe unohdettiin turvallisesti kokonaan.

”Kuulehan, oli kivaa, mutta minun on parasta lähteä tekemään lounasta”, Polly sanoi heidän lopetellessaan kahvejaan. ”Mutta muista, Franceska ja pojat tulevat käymään huomenna. He haluavat nähdä Alfien.”

Avasin silmäni ja naukaisin suurella äänellä haluavani minäkin nähdä heidät.

”Olen varma, että tuo kissa ymmärtää kaiken, mitä puhumme”, Claire sanoi ja nosti minut syliinsä voidaksemme saatella Pollyn ovelle yhdessä.

Jestas sentään, rakastin näitä ihmisiäni, mutta kyllä he kävivät hitaalla. Tietenkin ymmärsin kaiken, mitä he sanoivat. Ymmärsin muutenkin melkein kaiken.